

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/65/2019
Identifikačné číslo spisu: 1213217303
Dátum vydania rozhodnutia: 31.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1213217303.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: O.. A. O., nar. XX. O. XXXX, bytom Č. XXX/X, XXX XX E., zastúpeného advokátom JUDr. Danielom Mičiakom, so sídlom Vajnorská 100/B, 831 04 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, proti žalovanému: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Marián Kurhajec, s. r. o., so sídlom Bajkalská 13, 821 02 Bratislava, IČO: 36 860 662, o zaplatenie 10.930,95 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 42Cb/229/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. februára 2019, č. k. 2Cob/80/2018-473, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. februára 2019, č. k. 2Cob/80/2018-473 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 9. novembra 2017, č. k. 42Cb/229/2013-401 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 10.930,95 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 10.930,95 Eur od 10. septembra 2013 až do zaplatenia. Druhým výrokom vo zvyšku úroku z omeškania žalobu zamietol. Zároveň žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. Opravným uznesením č. k. 42Cb/229/2013-442 zo dňa 12. februára 2018 opravil záhlavie rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 42Cb/229/2013-401 zo dňa 9. novembra 2017 v označení žalobcu tak, že správne má znieť: „O.. A. O.“.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 10.930,95 Eur s príslušenstvom z titulu nároku na odmenu a náhradu trov právneho zastúpenia advokáta za zastupovanie žalovaného žalobcom pred súdmi a súdnymi exekútormi v súvislosti s výkonom mandátnej správy pohľadávok, pričom na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalobca zastupoval žalovaného ako advokát pred súdmi a súdnymi exekútormi, ale spornou bola skutočnosť, či mal žalobca nárok na odmenu a náhradu trov právneho zastúpenia za zastupovanie žalovaného. Žalovaný tvrdil, že udelením plnej moci poskytoval súčinnosť pre mandatára (spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s.) v zmysle

mandátnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným ako mandantom a spoločnosťou APS SLOVAKIA, a. s., ako mandatárom, s čím súd prvej inštancie nesúhlasil. Mal za to, že v konaní bol preukázaný vznik a existencia právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ktorý vzťah mal bližšie k ustanoveniam mandátnej zmluvy upravenej v Obchodnom zákonníku. Odplatnosť je jednou z charakteristických znakov mandátnej zmluvy. Vzhľadom k tomu, že v konaní nebola preukázaná dohoda o odplate, platilo ustanovenie § 24 ods. 3 zákona o advokácii a ustanovenie § 1 ods. 2 Výhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, preto súd priznal žalobcovi tarifnú odmenu v rozsahu, ako mu priznali súdy v jednotlivých sporoch, resp. exekučných konaniach. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že výška tarifnej odmeny nebola medzi stranami sporná. V konaní bolo ďalej preukázané, že žalovaný uhradil žalobcovi tri faktúry, ktorými žalobca fakturoval trovy právneho zastúpenia na základe výzvy žalovaného. Žalovaný nerozporoval úhradu faktúr.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že z listinného dokladu a to plnomocenstva zo dňa 18. februára 2009 (č. l. 114 súdneho spisu) vyplýva, že žalovaný riadne splnomocnil žalobcu ako splnomocnenca na zastupovanie žalovaného ako splnomocniteľa a nejednalo sa len o poskytnutie súčinnosti v súvislosti s mandátnou zmluvou uzavretou medzi žalovaným a spoločnosťou APS SLOVAKIA, a. s. Hoci v predmetnom plnomocenstve bol odkaz na mandátnu zmluvu, žalobca nebol účastníkom tejto zmluvy a preto sa na neho ustanovenia mandátnej zmluvy nevzťahovali a vo vzťahu k žalobcovi boli irelevantné. Jediným dokladom preukazujúcim vznik záväzkového vzťahu medzi stranami sporu bolo práve plnomocenstvo zo dňa 18. februára 2009, ktoré bolo vystavené žalovaným na právne zastupovanie žalobcom ako advokátom a to na všetky úkony právnej služby v prospech žalovaného. Spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s., sa tak v právnom vzťahu k stranám sporu javila ako sprostredkovateľ. S poukazom na ustanovenie § 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii vôle žalovaného, ktorý svojím podpisom na plnomocenstve zo dňa 18. februára 2009 prejavil túto vôľu byť zastúpený určitou osobou, t. j. žalobcom, ako advokátom v súdnych a exekučných konaniach, teda žalovaný mal vôľu uzatvoriť so žalobcom obchodno-záväzkový vzťah. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že zo strany žalobcu ako advokáta došlo k začatiu poskytovania právnych služieb v prípade každej konkrétnej pohľadávky najskôr okamihom jej odovzdania žalobcovi na súdne, prípadne exekučné vymáhanie. Námietku premlčania vznesenú žalovaným okresný súd vyhodnotil ako neopodstatnenú.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) na základe odvolania podaného žalovaným rozhodol rozsudkom zo dňa 19. februára 2019, č. k. 2Cob/80/2018-473 tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 42Cb/229/2013-401 zo dňa 9. novembra 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 42Cb/229/2013-442 zo dňa 12. februára 2018 v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. Zároveň priznal žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

5. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, z tohto dôvodu odvolací súd na pojednávaní konanom dňa 19. februára 2019 zopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie listinnými dôkazmi a to: Mandátnou zmluvou zo dňa 14. mája 2008, plnomocenstvom zo dňa 14. mája 2008, žiadosťou o vystavenie plnomocenstva zo dňa 16. februára 2009, udelením súhlasu s výkonom mandátnej správy prostredníctvom tretej osoby zo dňa 19. februára 2009, plnomocenstvom zo dňa 18. februára 2009, odovzdávacím a preberacím protokolom. Odvolací súd mal zhodne ako súd prvej inštancie za to, že bolo nesporné, že žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy titulom zastupovania žalovaného v súdnych, resp. exekučných konaniach, pričom bolo preukázané, že žalobca zastupoval žalovaného. Spornou bola skutočnosť, či žalobca mal nárok na zaplatenie priznanej odmeny a trov právneho zastúpenia na základe plnomocenstva zo dňa 18. februára 2009, keďže žalovaný tvrdil, že išlo o procesné plnomocenstvo vystavené na základe mandátnej zmluvy zo dňa 14. mája 2008. Odvolací súd dospel k záveru, že z mandátnej zmluvy a z plnomocenstva zo dňa 14. mája 2008 vyplývalo, že spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s., ako mandatár bola oprávnená vykonávať mandátnu správu prostredníctvom tretích osôb so súhlasom mandanta (žalovaného) a že v prípade potreby bude na písomné požiadanie mandatára vystavené pre účely zastupovania mandanta advokátskou kanceláriou

osobitné plnomocenstvo. V danom prípade tak žalovaný na žiadosť spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s., vystavil pre žalobcu plnomocenstvo zo dňa 18. februára 2009 na základe čl. III. bod 12 mandátnej zmluvy. Žalovaný súčasne listom zo dňa 19. februára 2009 udelil spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s., súhlas s výkonom mandátnej správy prostredníctvom tretej osoby, t. j. žalobcu. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v konaní bola preukázaná vôľa žalovaného udeliť plnomocenstvo pre advokáta na základe písomnej žiadosti spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s., a to na výkon mandátnej správy pre účely zastupovania žalovaného advokátskou kanceláriou.

6. Odvolací súd mal za to, že listinné dôkazy nepripúšťali použitie výkladových pravidiel prejavu vôle podľa § 266 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka, pretože prejavy vôle v plnomocenstve zo dňa 18. februára 2009, v mandátnej zmluve zo dňa 14. mája 2008, v žiadosti o vystavenie plnomocenstva zo dňa 16. februára 2009 a v súhlase žalovaného s výkonom mandátnej správy prostredníctvom advokáta, boli dostatočne jasné a zrozumiteľné a ustanovenie čl. III. bod 12 mandátnej zmluvy v spojení s čl. II. bod 1, 3, čl. IV. bod 4 a čl. V. bod 1,3 nevyvolávali žiadne pochybnosti o tom, že sa jednalo o splnomocnenie za účelom výkonu mandátnej správy, pričom takýto výkon činnosti je konaním mandatára.

7. Odvolací súd mal za preukázané, že udelenie plnomocenstva zo strany žalovaného bolo uskutočnené za účelom výkonu mandátnej správy a udelením plnomocenstva tak nedošlo k uzatvoreniu samostatného obchodno-právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Z plnomocenstva zo dňa 18. februára 2009 bolo zrejmé, že vôľa žalovaného smerovala k naplneniu svojich povinností v zmysle mandátnej zmluvy. Žalobca o úmysle žalovaného pri vystavení plnomocenstva musel vedieť, keďže predmetnú plnú moc podpísal. Navyše žalobca získal podklady pre zastupovanie žalovaného v súdnych a exekučných konaniach od mandatára, teda spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s. Žalobca v konaní nepreukázal, že sa dohodol so žalovaným na právnom zastupovaní a poskytovaní právnych služieb za dohodnutú odmenu, nepreukázal, že by zastupoval žalovaného na základe inej plnej moci, okrem tej, ktorá mu bola udelená dňa 18. februára 2009. Uvedená plná moc však jednoznačne odkazovala na mandátnu zmluvu zo dňa 14. mája 2008 a jednoznačne splnomocnila žalobcu na základe žiadosti spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s., na úkony, ktoré súviseli s výkonom mandátnej správy pohľadávok.

8. Záverom odvolací súd poukázal na ustanovenia § 568 ods. 1 a § 568 ods. 3 Obchodného zákonníka ako i na obsah mandátnej zmluvy zo dňa 14. mája 2008 majúca za to, že výkon mandátnej správy prostredníctvom tretích osôb je konaním mandatára, t. j. spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s., pričom v odpate mandatára boli súčasne zahrnuté aj náklady právneho zastúpenia, ktoré mandatár uhrádza na svoje náklady. Bolo nepochybné, že spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s., vykonávala pre žalovaného mandátnu správu pohľadávok, a to aj súdne a exekučné vymáhanie prostredníctvom žalobcu ako advokáta. Neobstálo preto tvrdenie žalobcu, že žalovaný riadne splnomocnil žalobcu ako splnomocnenca na zastupovanie žalovaného ako splnomocniteľa, a že žalovaný si bol vedomý, že má hradiť žalobcovi odmenu a náhrady advokáta v súvislosti so zastupovaním žalovaného. Ani úhrada troch faktúr žalovaným nepreukazovala, že by žalovanému vznikla povinnosť uhradiť žalobcovi pohľadávku, ktorá bola predmetom konania. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s., sa v danom prípade javila len ako sprostredkovateľ, nemalo podľa odvolacieho súdu oporu vo vykonanom dokazovaní. Naopak, z vykonaného dokazovania podľa názoru odvolacieho súdu vyplynulo, že spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s., ako mandatár vykonávala mandátnu správu prostredníctvom tretej osoby, teda žalobcu. Vo vzťahu k rozhodnutiu iného senátu odvolacieho súdu v skutkovo a právne podobnej veci pod sp. zn. 3Cob/247/2015, v ktorej veci súd dospel k záveru, že žalobca vykonal úkony právnej služby pre žalovaného a že spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s., sa javila ako sprostredkovateľ, uviedol odvolací súd, že uvedené závery súdu nepovažuje za právne záväzné. Odvolací súd sa v tomto prípade odchyľil od právneho posúdenia veci v rozhodnutí sp. zn. 3Cob/247/2015 a to s ohľadom na vykonané dokazovanie listinnými dôkazmi, z ktorých bolo nesporné, že žalobca získal plnomocenstvo na zastupovanie žalovaného v zmysle mandátnej zmluvy, ktorú uzatvoril žalovaný so spoločnosťou APS SLOVAKIA, a. s. Konanie mandatára prostredníctvom tretej osoby, t. j. žalobcu, bolo konaním mandatára v zmysle čl. III. bod 12 mandátnej zmluvy.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) podaním zo dňa 26. mája

2019 dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súčasne podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, eventuálne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. Dovolateľ zhrnul odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie ako i odvolacieho súdu a uviedol, že pokiaľ odvolací súd zmení rozsudok súdu prvej inštancie na základe odlišného právneho posúdenia veci, s ktorým však strany sporu nezoznami a nedá im príležitosť sa k nemu vyjadriť, je nepochybné odopretím práva na právne vypočutie v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Zabrániť vydávaniu prekvapivých rozhodnutí má práve ustanovenie § 382 C. s. p., z obsahu ktorého vyplývalo, že ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, dokonca sa odchyľil od právneho posúdenia veci, ku ktorému dospel iný senát v obdobnej veci pod sp. zn. 3Cob/247/2015. Dovolateľ poukázal na to, že odvolací súd dôvody pre svoje rozhodnutie vyvodzoval z aplikácie ustanovenia § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako i ustanovenia § 568 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka. Tieto ustanovenia však súd prvej inštancie neaplikoval. Odvolací súd aj napriek povinnosti mu vyplývajúcej z ustanovenia § 382 C. s. p. strany nevyzval, aby sa k možnému použitiu uvedených ustanovení vyjadrili. Dovolateľ sa až z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu dozvedel, že na základe zopakovaného dokazovania niektorými listinnými dôkazmi dospel odvolací súd k záveru, že bola preukázaná vôľa žalovaného udeliť plnomocenstvo pre advokáta na základe písomnej žiadosti mandátára, t. j. spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s., a to na výkon mandátnej správy, súčasne že listinné dôkazy nepripúšťali použitie výkladových pravidiel prejavu vôle podľa § 266 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka, pretože prejavy vôle v nich obsiahnuté boli dostatočne jasné a zrozumiteľné, a že uzavretím plnomocenstva dňa 18. februára 2009 nedošlo k uzatvoreniu samostatného obchodno-právneho vzťahu medzi stranami sporu. Na daný stav, keď žalobca v konaní popieral, že úmysel žalovaného splnomocniť žalobcu na zastupovanie v zmysle mandátnej zmluvy, mu bol známy, a zároveň odvolací súd považoval za preukázané, že tento úmysel žalovaného musel byť žalobcovi známy, odvolací súd aplikoval ustanovenie § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, o čom sa žalobca dozvedel až z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia. Práve na základe aplikácie uvedeného ustanovenia dospel odvolací súd k odlišným záverom ako súd prvej inštancie, ktorý uvedené ustanovenie neaplikoval, keď vychádzal z ustanovení § 266 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka. Súčasne odvolací súd považoval splnomocnenie zo dňa 18. februára 2009 za splnomocnenie podľa § 568 ods. 1, resp. ods. 3 Obchodného zákonníka a nie za splnomocnenie udelené žalobcovi podľa § 25 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podpisu predmetného splnomocnenia. Dovolateľ súčasne poukázal na prekvapivosť záverov odvolacieho súdu, ktoré boli v priamom protiklade nielen s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ale aj s právnym posúdením veci iného senátu v konaní pod sp. zn. 3Cob/247/2015 v skutkovo a právne obdobnej veci.

11. Dovolateľ uviedol, že o aplikácii ustanovení § 568 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka odvolacím súdom sa dozvedel až z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý plnomocenstvo zo dňa 18. februára 2009 udelené žalovaným žalobcom považoval za plnú moc v zmysle ustanovenia § 568 ods. 3 Obchodného zákonníka. Bolo zrejmé, že súd prvej inštancie uvedené ustanovenia neaplikoval a postupom odvolacieho súdu nemal žalobca možnosť sa vyjadriť k ich aplikácii odvolacím súdom. V danom prípade podľa názoru dovolateľa išlo o procesnú situáciu, na ktorú sa vzťahuje ustanovenie § 382 C. s. p., pričom odvolací súd sa uvedeným ustanovením zjavne neriadil a nerešpektoval ho, ak strany nevyzval, aby sa k možnému použitiu predmetných ustanovení vyjadrili. Dovolateľ tvrdil, že sa v danom prípade jednalo o prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/1/2018 zo dňa 21. marca 2018, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „o prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. Výzva odvolacieho súdu podľa § 382 C. s. p. je potrebná vždy, keď odvolací súd dospeje k záveru, že nárok treba posúdiť podľa celkom iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia za súčasného splnenia podmienky, že toto iné zákonné ustanovenia je pre rozhodnutie veci rozhodujúce“.

12. Dovolateľ ďalej v dovolaní poukázal na nedostatky dokazovania na odvolacom súde, ktorý zopakoval dokazovanie výlučne iba listinnými dôkazmi, pričom takto zopakované dokazovanie považoval za dostatočné na to, aby sa zásadným spôsobom odchytil od skutkových zistení súdu prvej inštancie. Uviedol, že naproti odvolaciemu súdu, súd prvej inštancie čerpal skutkové zistenia aj z iných listinných dôkazov a svedeckých výpovedí, ktoré však odvolací súd nezopakoval. Dovolateľ namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že odvolací súd zopakoval dokazovanie v rozsahu, ktorý nemožno považovať za dostatočný na odchylenie sa od skutkových zistení súdu prvej inštancie bez ďalšieho. Dovolateľ poukázal aj na absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého nevyplývalo, na základe čoho odvolací súd dospel k pomerne zásadnému skutkovému zisteniu, že žalobca musel vedieť o úmysle žalovaného pri vystavení plnomocenstva zo dňa 18. februára 2009. V konaní nebola vedomosť žalobcu o tvrdenom úmysle žalovaného preukázaná. Naopak, žalobca vnímal udelenie plnomocenstva ako advokát, ktorého klient splnomocnil na zastupovanie v súdnych a exekučných konaniach.

13. K prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), resp. b) C. s. p., mal dovolateľ za to, že odvolací súd pochybil aj pri riešení právnej otázky, ktorej vyriešenie bolo zásadné pre posúdenie nároku, ktorý si uplatnil žalobca v tomto konaní, keď sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, eventuálne nesprávne vyriešil právnu otázku zásadného významu pre posúdenie nároku, ktorý si uplatnil žalobca v tomto konaní, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolateľ poukázal na otázky, ktorých vyriešenie bolo zásadné pre posúdenie nároku žalobcu a to: prvá otázka - či spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s., ako právnická osoba, nie advokát, mohla z právneho hľadiska vykonávať súdne a exekučné vymáhanie pohľadávok žalovaného, teda či mohla žalovaného zastupovať pred súdmi, podávať návrhy na súd, konať a zastupovať žalovaného ako splnomocniteľa pred súdom, podávať odvolania, zastupovať žalovaného v odvolacích konaniach, podávať návrhy na vykonanie exekúcie, konať a zastupovať žalovaného ako splnomocniteľa v rámci exekučného konania, ako aj v súdnych konaniach súvisiacich s exekučnými konaniami, v dôsledku čoho by úkony právnej služby žalobcu, ktoré pre žalovaného vykonal ako advokát v rámci súdnych a exekučných konaní, boli úkonmi spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s., ako mandatára, ktorý pre žalovaného vykonával mandátnu správu prostredníctvom tretej osoby. Druhou právnou otázkou bolo, či písomné splnomocnenie, ktoré vypracoval výlučne žalovaný, vôbec mohlo byť, resp. bolo splnomocnením na výkon mandátnej správy spoločnosťou APS SLOVAKIA, a. s., prostredníctvom tretej osoby.

14. K prvej otázke dovolateľ poukázal na ustanovenia § 24 ods. 1, § 25 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ako i § 37 ods. 2 a § 41 Občianskeho zákonníka majú za to, že výkon mandátnej správy pohľadávok žalovaného spoločnosťou APS SLOVAKIA, a. s., v časti ich súdneho a exekučného vymáhania nebol nikdy právne možný. Súdny a exekučný výkon mandátnej správy je nepochybne oddeliteľný od ostatného obsahu mandátnej zmluvy. Právne služby, ktoré žalobca nesporne poskytoval žalovanému v rámci zastupovania v daných prípadoch pred súdmi a súdnymi exekútormi, nemohli byť činnosťou mandatára. Keďže plnenie mandatára v uvedenej časti (súdneho a exekučného vymáhania pohľadávok) nie je právne možné, nemohol mandatár v tejto časti mandátnu správu ani akokoľvek preniesť na žalobcu, a teda vykonať v tejto časti mandátnu správu prostredníctvom žalobcu ako tretej osoby. Keďže v tejto časti bola mandátna zmluva neplatná, nemohli byť ani úkony právnej služby, ktoré

žalobca poskytol žalovanému v rámci predmetných súdnych konaní činnosťou mandatára, ale išlo o priame právne zastúpenie žalovaného žalobcom. Ak by odvolací súd vec správne právne posúdil, dospel by k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvej inštancie.

15. K druhej právnej otázke dovolateľ uviedol, že odvolací súd nesprávne právne posúdil plnomocenstvo zo dňa 18. februára 2009 a to najmä s ohľadom na nesprávne zistené hmotnoprávne dôsledky takto vystaveného plnomocenstva. Dovolateľ poukázal na § 23, § 31 ods. 4 Občianskeho zákonníka ako i § 24 ods. 1, § 25 ods. 1 a § 28 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorých bolo plnomocenstvo zo dňa 18. februára 2009 dvojstranný právny úkon, ktorým medzi žalobcom a žalovaným vznikol obchodno-právny vzťah, navyiac v osobitnom postavení advokát - klient.

16. Záverom dovolateľ uviedol, že aj keď predmetná vec, resp. konkrétne vzťahy sporových strán doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli riešené, právna otázka vzniku dohody o splnomocnení v občianskoprávnom konaní advokátom s poukazom na § 23 a § 31 Občianskeho zákonníka, resp. § 24, § 25 a § 28 Občianskeho súdneho poriadku bola, aj keď v inom kontexte, riešená napríklad v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/50/2005 alebo sp. zn. 7Cdo/137/2011 a odvolací súd sa od tejto rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odklonil, pričom vzhľadom na osobitosť vzťahu sporových strán sa ako eventúálne možný dovolací dôvod javí aj ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., nakoľko predmetná právna otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, ktorý rozhodne aj o trovách dovolacieho konania. Zároveň navrhol, aby dovolací súd s poukazom na ustanovenie § 444 ods. 2 C. s. p. odložil právoplatnosť dovolaním napadnutého rozsudku, nakoľko sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa. Dovolateľ poukázal na to, že možno očakávať, že v dôsledku právoplatnosti napadnutého rozsudku bude súdom prvej inštancie vydané samostatné rozhodnutie o trovách konania, ktoré za predpokladu, že žalobca priznané trovy žalovanému skutočne nahradí a súčasne uspeje s podaním dovolania, bude žalobca nútený zodpovedajúcu čiastku vymáhať od žalovaného späť.

17. K podanému dovolaniu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 1. júla 2019 a uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie listinnými dôkazmi ako i výpoveďami svedkov bolo preukázané, že žalovaný udelil žalobcovi plnomocenstvom dňa 18. februára 2009, na základe písomnej žiadosti spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s. V zmysle mandátnej zmluvy zo dňa 14. mája 2008 je výkon činnosti mandátnej správy prostredníctvom tretích osôb považovaný za konanie mandatára. Súčasne z uvedenej zmluvy vyplývalo, že v odplate mandatára je zahrnutá aj náhrada všetkých nákladov mandatára, vrátane nákladov právneho zastúpenia. Žalobca teda vedel, resp. musel vedieť, že udelené plnomocenstvo nebolo osobitným plnomocenstvom, ale plnomocenstvom vydaným v rámci mandátnej zmluvy za účelom poskytnutia súčinnosti pre spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s., a to v súvislosti s výkonom mandátnej správy pohľadávok. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 43a Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je návrh na uzavretie zmluvy prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým osobám, ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa žalobcu, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia. Keďže bola plná moc spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s., zasielaná ako príloha spolu s udelením súhlasu žalovaného s výkonom mandátnej správy prostredníctvom tretej osoby, bolo zrejmé, že vôľa žalovaného smerovala k naplneniu svojich povinností v zmysle mandátnej zmluvy, t. j. že výkon činnosti advokáta bude považovaný za konanie spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s. Preto sa spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s., nejavila ako sprostredkovateľ, ale vykonávala pre žalovaného mandátnu správu pohľadávok. Žalovaný súčasne poukázal aj na to, že bez existencie mandátnej zmluvy by žalovaný nikdy žiadne plnomocenstvo pre žalobcu nevystavil.

18. Žalovaný tvrdil, že dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. nie je daný. Poukázal pritom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/62/2018, v ktorom konštatoval, resp. upresnil, čo je „právo na spravodlivý proces“ a ako možno vykladať pojem „procesný postup“. Žalovaný nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu, že pri doterajšom rozhodovaní neboli použité ustanovenia § 266 ods. 1, § 568 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka, nakoľko z obsahu súdnych rozhodnutí vyplýva, že použité boli. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na jednotlivé body odôvodnenia

rozsudku súdu prvej inštancie ako i odvolacieho súdu. Zároveň poukázal na zápisnicu z pojednávania pred Okresným súdom Bratislava II dňa 24. apríla 2014, kde z vyjadrenia právneho zástupcu pri procesnej obrane žalovaného je zrejmá aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka o právnych úkonoch a výklade prejavu vôle ako i ustanovení o mandátnej zmluve, obdobne aj zo zápisnice z pojednávania zo dňa 9. októbra 2014. Žalovaný preto trval na tom, že vyššie uvedené ustanovenia Obchodného zákonníka boli použité pre účely posúdenia nároku žalobcu. Faktom tiež bolo, že žalobca sa k tejto procesnej obrane žalovaného opakovane vyjadroval a súdu uvádzal svoje tvrdenia. Vzhľadom k týmto skutočnostiam žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie ako i odvolací súd nevychádzali pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobcu z rozdielnych ustanovení právnych predpisov. K rozhodnutiu odvolacieho súdu č. k. 3Cob/247/2015-367 žalovaný poukázal, že išlo o zrušujúce uznesenie, ktoré však podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nebolo meritórnym rozhodnutím vo veci samej, pričom sa ním ani konanie nekončí (viď uznesenie sp. zn. 3Cdo/2236/2017). Trval na tom, že v danom prípade nemožno hovoriť o právnom závere v pravom slova zmysle a to z dôvodu, že uvedené rozhodnutie bolo rozhodnutím nemeritórnej povahy a súčasne uvedené rozhodnutie neobsahuje žiadny relevantný právny záver o dôvodnosti nároku žalobcu. Súčasne ani C. s. p. neupravuje povinnosť odvolacieho súdu byť viazaný právnym záverom uvedeným v rozhodnutí iného senátu odvolacieho súdu. Žalovaný poukázal aj na ustanovenie § 193 C. s. p., kde je výslovne stanovené, v ktorých prípadoch je súd viazaný inými rozhodnutiami.

19. Žalovaný nesúhlasil s argumentáciou žalobcu, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 384 C. s. p. nedostatočne zopakoval dokazovanie. Mal za to, že súd si sám podľa vlastného uváženia spraví záver o tom, ktoré dôkazy je potrebné zopakovať, pričom tento proces je ovládaný zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Žalobca ako aj jeho právny zástupca sa zúčastnili pojednávania na odvolacom súde konanom dňa 19. februára 2019, pričom požiadavku na vykonanie dokazovania vo väčšom rozsahu nezopakovali, t. j. ostali nečinní a právo vo forme návrhu na zopakovanie ďalších dôkazov nevyužili. Žalovaný nesúhlasil ani s námietkou žalobcu týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu a v tejto súvislosti poukázal na Stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR zo dňa 3. decembra 2015 publikované pod č. R 2/2016, ktorými relevantne vyvrátil subjektívne domnienky žalobcu o zmatečnosti. Vzhľadom na uvedené trval žalovaný na tom, že rozsudok odvolacieho súdu mal všetky atribúty riadneho, zákonného rozhodnutia.

20. K dovolacím dôvodom uplatneným žalobcom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a súčasne písm. b) C. s. p. žalovaný uviedol, že ich súčasná existencia sa vylučuje a je neprípustná. Súčasne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/66/2017, ktorý vylúčil prípustnosť dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), ako aj z dôvodu uvedeného v písm. b) a súčasne aj z dôvodu uvedeného v písm. c) C. s. p. Obdobne aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/27/2019, kde konštatoval, že „k otázke súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) C. s. p. najvyšší súd už v iných prípadoch (6Cdo/13/2017, 6Cdo/21/2017) uviedol, že uplatnenie oboch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje“. Uvedená skutočnosť vyplývala aj z ďalších uznesení Najvyššieho súdu SR napríklad sp. zn. 6Cdo/123/2017. Odhliadnuc od vyššie uvedeného žalovaný žalobcom nastolené právne otázky považoval za irelevantné. Uviedol, že sa nejedná o otázky právne, ale otázky skutkové týkajúce sa listinných dôkazov predložených v rámci súdneho sporu. Žalobca kládol hypotetické otázky, pričom odpovede na takto položené otázky vo všeobecnosti predstavovali vo výsledku hodnotiaci skutkový záver súdu. Argumentáciu žalovaný podporil odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/27/2019. Z tohto dôvodu nebolo dovolanie žalobcu prípustné ani podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) C. s. p. K návrhu na odklad právoplatnosti napadnutého rozsudku žalovaný uviedol, že mu nemožno vyhovieť, nakoľko bol v rozpore s ustanovením § 444 ods. 2 C. s. p., keďže žalobca neosvedčil existenciu konkrétnych okolností, ktoré mali predstavovať dôvody hodné osobitného zreteľa. Záverom žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

21. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k dovolaniu nevyjadril.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj "najvyšší súd" alebo „dovolačný súd“), ako súd dovolací [podľa § 35 Civilného sporového poriadku (ďalej aj "C. s. p.")], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

23. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol, pričom odvolací súd založil svoje rozhodnutie na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie. Odvolací súd dôvody pre svoje rozhodnutie vyvodzoval z aplikácie ustanovenia § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako i ustanovenia § 568 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka. Tieto ustanovenia však súd prvej inštancie neaplikoval. Odvolací súd aj napriek povinnosti mu vyplývajúcej z ustanovenia § 382 C. s. p. strany nevyzval, aby sa k možnému použitiu uvedených ustanovení vyjadrili. V ďalšom dovolateľ namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že odvolací súd zopakoval dokazovanie v rozsahu, ktorý nemožno považovať za dostatočný na odchylenie sa od skutkových zistení súdu prvej inštancie bez ďalšieho.

24. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa prekvapivosti rozhodnutí súdov nižšej inštancie dovolací súd uvádza, že o prekvapivé rozhodnutie predstavujúce vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) C. s. p. ide vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie na odlišných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za predpokladu, že nepostupoval v súlade s ustanovením § 382 C. s. o. (k tomu viď aj R 33/2011, 3Cdo/76/2014, 4Cdo 299/2014).

25. Z ustanovenia § 382 C. s. p. vyplýva, že ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

26. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. Výzva odvolacieho súdu podľa § 383 C. s. p. je potrebná vždy, keď odvolací súd dospeje k záveru, že nárok treba posúdiť podľa celkom iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia za súčasného splnenia podmienky, že toto iné zákonné ustanovenie je pre rozhodnutie veci rozhodujúce (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/1/2018).

27. V danom prípade súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi stranami sporu bol uzatvorený zmluvný vzťah, ktorý má najbližšie k mandátnej zmluve. Súčasne plnomocenstvo zo dňa 18. februára 2009 považoval za generálne plnomocenstvo žalovaného udelené žalobcovi ako advokátovi, pričom žalovaný svojím podpisom na predmetnom plnomocenstve prejavil vôľu byť zastúpený určitou osobou. Naproti tomu odvolací súd dospel k záveru, že v konaní bola preukázaná vôľa žalovaného udeliť plnomocenstvo pre advokáta na výkon mandátnej správy pohľadávok žalovaného a to s poukazom na ustanovenie § 568 ods. 3 Obchodného zákonníka. Zároveň odvolací súd uviedol, že listinné dôkazy nepripúšťali použitie výkladových pravidiel prejavu vôle podľa § 266 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka, nakoľko prejavy vôle v plnomocenstve zo dňa 18. februára 2009, ako i v ďalších listinných dôkazoch boli dostatočne jasné a zrozumiteľné. Z uvedeného tak vyplýva záver, že odvolací súd v danom prípade aplikoval jednak iné ustanovenia Obchodného zákonníka ako súd prvej inštancie a to bez toho, aby stranám sporu umožnil stranám sa vyjadriť k uvedenej aplikácii iných ustanovení právneho predpisu, a súčasne odlišne právne vec posúdil ako súd prvej inštancie.

28. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že odvolací súd nariadil pojednávanie na deň

19. február 2019, na ktorom vykonal dokazovanie a to v rozsahu, že sa oboznámil s listinnými dôkazmi založenými do súdneho spisu a súčasne umožnil stranám sporu sa vyjadriť. Z obsahu predmetnej zápisnice je zrejmé, že odvolací súd strany sporu nevyzval na vyjadrenie sa k novej aplikácii vyššie uvedených ustanovení Obchodného zákonníka, ktoré následne použil ako základ pre svoje rozhodnutie. Na základe takto vykonaného dokazovania odvolací súd následne zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý žalobe vyhovel tak, že odvolací súd žalobu zamietol. Odvolací súd rozdielne ako súd prvej inštancie posúdil prejav vôle žalovaného pri udelení plnomocenstva žalobcovi zo dňa 18. februára 2009. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi a svedeckými výpoveďami preukázané, že žalovaný prejavil vôľu byť zastúpený žalobcom, čo potvrdil svojim podpisom na plnomocenstve zo dňa 18. februára 2009, t. j. v konaní bola preukázaná vôľa žalovaného uzatvoriť so žalobcom obchodno-závazkový vzťah. Naproti tomu odvolací súd vykonaním dokazovania oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov dospel k záveru, že v konaní bola preukázaná vôľa žalovaného udeliť plnomocenstvo pre advokáta na základe písomnej žiadosti mandátára v zmysle mandátnej zmluvy zo dňa 14. mája 2008 a to na výkon mandátnej správy pre účely zastupovania mandanta advokátskou kanceláriou v súdnych konaniach. Z uvedeného je tak zrejmé, že súčasne odvolací súd bez toho, aby dokazovanie náležite doplnil alebo zopakoval, dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvej inštancie. Dovolací súd nepovažuje dokazovanie vykonané odvolacím súdom za dostatočné na to, aby z neho mohol vyvodiť opačné skutkové zistenia ako súd prvej inštancie.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že postup odvolacieho súdu nebol v súlade s vyššie uvedenou právnou úpravou (viď bod 23. vyššie) a ani v súlade s citovanou judikatúrou (viď bod 24. vyššie). Preto dovolací súd konštatuje, že žalobca dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., keď v dôsledku procesného postupu odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

30. Vzhľadom na to, že konanie pred odvolacím súdom bolo poznačené existenciou vady zmätočnosti uvedenej s ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., najvyšší súd žalobcom napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

31. Dovolateľ však súčasne vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania okrem ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) C. s. p. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2018, ktorý uviedol, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p. je prípustná.

32. K dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne formuluje náležitosti dovolania. Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti.

33. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p. rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

34. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa rozumie tak otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení.

35. Pokiaľ však v dovolaní vymedzená otázka, ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd, nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p. a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

36. Dovolateľom vymedzené dve otázky - či spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s., ako právnická osoba, nie advokát, mohla z právneho hľadiska vykonávať súdne a exekučné vymáhanie pohľadávok žalovaného, teda či mohla žalovaného zastupovať pred súdmi, podávať návrhy na súd, konať a zastupovať žalovaného ako splnomocniteľa pred súdom, podávať odvolania, zastupovať žalovaného v odvolacích konaniach, podávať návrhy na vykonanie exekúcie, konať a zastupovať žalovaného ako splnomocniteľa v rámci exekučného konania, ako aj v súdnych konaniach súvisiacich s exekučnými konaniami, v dôsledku čoho by úkony právnej služby žalobcu, ktoré pre žalovaného vykonal ako advokát v rámci súdnych a exekučných konaní, boli úkonmi spoločnosti APS SLOVAKIA, a. s., ako mandátára, ktorý pre žalovaného vykonával mandátnu správu prostredníctvom tretej osoby; a či písomné splnomocnenie, ktoré vypracoval výlučne žalovaný, vôbec mohlo byť, resp. bolo splnomocnením na výkon mandátnej správy spoločnosťou APS SLOVAKIA, a. s., prostredníctvom tretej osoby - nespĺňajú kritérium právnej otázky uvedenej vyššie, zamerané na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu, ale predstavujú otázky, ktoré sa týkajú skutkových záverov súdov nižšej inštancie a vlastného chápania skutkových zistení dovolateľom. Vymedzené otázky tak predstavujú skutkové otázky, ktoré nemôžu založiť prípustnosť dovolania v rozhodovanej veci. Tento záver vyplýva aj zo skutočnosti, že otázka, či spoločnosť APS SLOVAKIA, a. s., mohla vykonávať súdne a exekučné vymáhanie pohľadávok žalovaného a či udelené splnomocnenie zo dňa 18. februára 2009 mohlo byť splnomocnením na výkon mandátnej správy, mohli byť predmetom len konkrétneho jedného sporového konania, z čoho bolo zrejmé, že takéto otázky nemôžu byť predmetom rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na priebeh doterajšieho konania, v ktorom sa súdy zaoberali výkladom vôle strán sporu vo vzťahu k udelenému splnomocnenstvu žalovaným žalobcovi dňa 18. februára 2009, ktorá skutočnosť je nepochybne skutkovou okolnosťou majúcou svoj základ vo vykonanom dokazovaní.

37. Dovolací súd konštatuje, že záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 C. s. p. pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal už vo svojich skorších rozhodnutiach (viď aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017, 5Obdo/22/2017), zotrúva na ňom a nevidí dôvod, aby sa od neho v rozhodovanej veci odchyľil.

38. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017, v ktorom ústavný súd konštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania, vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

39. Záverom dovolací súd dodáva, že k otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. a zároveň § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. najvyšší súd už v iných prípadoch (6 Cdo 13/2017 a 6 Cdo 21/2017) uviedol, že „uplatnenie oboch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“. Vec prejednávajúci senát sa stotožňuje s týmto právnym názorom.

40. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje neprípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. , keďže dovolateľom vymedzené otázky neboli právnymi otázkami.

41. Keďže dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, nerozhodoval už o návrhu na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu. Len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že za okolnosť hodnú osobitného zreteľa dovolací súd nepovažuje to, že žalobca by mal nahradiť žalovanému trovy prvoinštančného a odvolacieho konania a ak by nedošlo k odkladu právoplatnosti, žalobca by bol nútený túto náhradu trov žalovanému zaplatiť a v prípade úspechu v dovolacom konaní by mu mohla vzniknúť škoda s poukazom na obtiažnosť získať tieto finančné prostriedky späť a to z dôvodu, že súd prvej inštancie doposiaľ nevydal uznesenie, ktorým by podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodol o výške náhrady trov konania, ktorú by mal žalobca zaplatiť žalovanému, teda t. č. neexistuje exekučný titul pre prípadnú exekúciu žalovaného (ako oprávneného) voči žalobcovi (ako povinnému). Návrh na odklad právoplatnosti preto nie je dôvodný.

42. V ďalšom konaní je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 455 C. s. p.).

43. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

44. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.